

Kontorer har dog ikke Ret til Statstilskud, og da det ikke er Hensigten med Udvalgets Forslag i § 2, Stk. 10, om, at den fælleskommunale Udligningsfond skal yde et Tilskud paa $\frac{1}{3}$ af Udgifterne ved de offentlige Arbejdsanvisningskontorers Oprettelse og Drift, at der skal ydes saadanne Tilskud til Kontorer, som ikke længer opfylder Betingelserne for offentlig Anerkendelse, stilles der Forslag om at tilføje Ordene: „eller Tilskud fra den fælleskommunale Udligningsfond“ til den Passus i Stk. 2, 2. Pkt., hvorefter Statstilskud ikke kan ydes til saadanne Kontorer.

Idet man med Hensyn til Udvalgets Stilling til Spørgsmaalet om en almindelig Udvidelse af de offentlige Arbejdsanvisningskontorers Antal skal henvise til de almindelige Bemærkninger ovenfor under VII. 1. (Sp. 5172), skal man oplyse, at der indtil Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927 fandtes ca. 80 offentlige Arbejdsanvisningskontorer. Spareforanstaltningerne i 1927 førte imidlertid til en Begrænsning af Kontorerens Antal til nogle og tyve, idet der foruden Kontoret i København som Hovedregel kun skulde være et offentligt Arbejdsanvisningskontor i hver Amtsradsdistrikt. Derudover kunde der dog efter Lovens § 1, Stk. 2, meddeles offentlig Anerkendelse til kommunale Arbejdsanvisningskontorer i Købstæder med over 10 000 Indbyggere eller til saadanne Kontorer, hvor Anvisningernes gennemsnitlige Antal i de sidste 3 Regnskabsaar havde været mindst 1 000, eller hvor Antallet af Anvisninger af personlig tilmeldte havde været mindst 500.

I 1929 forsøgte en Udvidelse af Kontorerens Antal, idet det i det dengang fremsatte Forslag til Ændring af Arbejdsløshedsloven var foreslaaet, at der foruden til Amts-Arbejdsanvisningskontorer kunde meddeles offentlig Anerkendelse til kommunale Arbejdsanvisningskontorer i Købstæder samt iøvrigt i Kommuner, hvor Forholdene efter Ministerens Skøn i særlig Grad talte derfor. Disse Bestemmelser blev imidlertid ikke gennemført, og i Arbejdsløshedslovene af 23. Juni 1932 og 20. Maj 1933 blev de heromhandlede Bestemmelser i 1927-Loven optaget uændret.

Ved Lov Nr. 66 af 31. Marts 1937 blev der givet en videre Adgang til Anerkendelse af offentlige Arbejdsanvisningskontorer, idet der herefter kan meddeles offentlig Anerkendelse til Arbejdsanvisningskontorer omfattende Kommuner med tilsammen 10 000 Indbyggere, eller til saadanne Kontorer, hvor Anvisningernes gennemsnitlige Antal i de sidste 3 Regnskabsaar har været mindst

600, eller hvor Antallet af Anvisninger af personlig tilmeldte har været mindst 300. Der findes herefter for Tiden ialt 31 offentlige Arbejdsanvisningskontorer, heraf 11, der er anerkendt i Henhold til Lovens § 1, Stk. 2.

Som anført i de almindelige Bemærkninger har man ikke ment, at de nye Opgaver, der i den senere Tid er blevet paalagt de offentlige Arbejdsanvisningskontorer, begrunder en Udvidelse af Kontorerens Antal, idet disse Opgavers Løsning kræver en vis Centralisation. Derimod har man, som ligeledes anført i de almindelige Bemærkninger, fundet det rimeligt, at der skabes Hjemmel for at imødekomme Ønsker om Oprettelse af Filiakontorer med begrænsede Opgaver under et offentligt Arbejdsanvisningskontor, hvor der i vedkommende Kommune er Trang dertil, og Forslaget til et nyt Stk. 3 tilsigter at give en saadan Hjemmel.

Til § 2.

Til Stk. 1. Den gældende Lov bestemmer, at et offentligt Arbejdsanvisningskontor ledes af en Bestyrelse, og at det kommunale Raad efter Indstilling fra Bestyrelsen med Arbejds- og Socialministerens Godkendelse ansætter Kontorets Bestyrer. Bestyrelsen skal, forinden den afgiver sin Indstilling, indhente en Udtalelse fra Arbejdsdirektøren om Ansørgernes Kvalifikationer. Her foreslaas det, at *Kontoret ledes af Bestyreren*, og at denne ansættes af Ministeren efter Direktørens Indstilling, som afgives efter Forhandling med Kontorets Tilsynsraad, jfr. Bemærkningerne til Stk. 2.

Med Hensyn til de Grunde, der har ført Udvalget til at foreslaa en Styrkelse af Kontorbestyrerens Stilling derved, at han skal ansættes af Arbejds- og Socialministeren, skal man henvise til de almindelige Bemærkninger ovenfor under VII. 1. (Sp. 5169—71).

Bestemmelsen om, at Kontorbestyrerens Lønvilkaar bestemmes af Ministeren, svarer nærmest til Bestemmelsen i den gældende Lovs § 2, Stk. 7, der dog indskrænker sig til at kræve, at Ministeren *godkender* disse Vilkaar.

Med Hensyn til *Kontorbestyrerens Kvalifikationer* har Lovgivningen ikke stillet særlige Krav. Imidlertid maa Udvalget mene, at naar man gaar til en Styrkelse af Kontorbestyrerens hele Stilling, maa det ogsaa af ham kræves, at han indtager en fuldt neutral Stilling, og det foreslaas derfor, at en *Person, der repræsenterer Arbejdsgiver- eller Arbejderinteresser, ikke kan ansættes som Kontorbestyrer*. Skulde det i det enkelte Tilfælde vise sig ønskeligt at besætte